

Laidiens: 02.04.1996., Nr. 57

Ministru kabineta noteikumi nr. 76

(prot. nr.16, 11.§) Rīgā 1996.gada 26.martā

**Valsts pensiju pieprasīšanas un izmaksas
kārtība Latvijas Republikas pilsoņiem,
kuri izbrauc uz ārvalstīm**

Izdoti saskaņā ar likuma “Par 1925.gada 1.aprīļa likuma
“Ministru kabineta iekārta” atjaunošanu “ 14.panta 3.punktu

I. Vispārīgie jautājumi

1. Šie noteikumi nosaka kārtību, kādā izmaksājamas valsts pensijas (turpmāk tekstā — “pensijas”) Latvijas Republikas pilsoņiem pēc izbraukšanas uz ārvalstīm.
2. Saskaņā ar likuma “Par valsts pensijām” (Latvijas Vēstnesis, 1995, 182.nr.) 38.panta pirmo daļu Latvijas Republikā iegūtās tiesības uz pensiju (sākot ar 1990.gada 4.maiju) Latvijas Republikas pilsoņiem (turpmāk tekstā — “pensionāri”) saglabājas arī pēc izbraukšanas uz ārvalstīm.

II. Pensiju pieprasīšana un izmaksa

3. Pensionāriem, kuri izbrauc no Latvijas pēc 1996.gada 1.janvāra, jāiesniedz sociālās apdrošināšanas pārvaldē atbilstīgi viņu pēdējai dzīvesvietai (saskaņā ar atzīmi pasē) rakstisks pieprasījums par pensijas izmaksas saglabāšanu, kā arī jāuzrāda Latvijas Republikas pilsoņa pase ar atzīmi par izrakstīšanos un jānorāda Latvijas kredītiestādes konts, kurā ieskaitāma pensija.
4. Pensionāriem, kuri izbraukuši no Latvijas pirms 1996.gada 1.janvāra, jāiesniedz vai jānosūta pa pastu Labklājības ministrijas Valsts sociālās apdrošināšanas fondam (turpmāk tekstā — “Fonds”) šādi dokumenti:
 - 4.1. rakstisks pieprasījums par pensijas izmaksas atjaunošanu, norādot izceļošanas laiku, kā arī Latvijas kredītiestādes kontu, kurā ieskaitāma pensija;
 - 4.2. notariāls apliecinājums, ka pensionārs ir dzīvs (jānorāda pensionāra pases dati);
 - 4.3. pensijas izmaksas atjaunošanai nepieciešamie dokumenti.
5. Pensionāriem, kuriem pensija tiek izmaksāta pēc izbraukšanas uz ārvalstīm, katru gadu līdz 15.decembrim ir jāatjauno pieprasījums par pensijas izmaksas turpināšanu. Pieprasījumam jāpievieno šo noteikumu 4.2.apakšpunktā minētais apliecinājums, kas apstiprināts ne agrāk kā attiecīgā gada 1.oktobrī.
6. Notariālajam apliecinājumam jābūt legalizētam, ja ar attiecīgo valsti noslēgtajos līgumos un tiesību aktos nav noteikts citādi.